

TOTS SOM FILLS DE ROMA

*Pensar contra el corrent del temps
és heroic; dir-ho, una bogeria*

Eugene Ionesco

O tots els camins hi menen, a Roma. Som en temps de retorn, de posar-se les piles i iniciar un nou curs. La temporada comença a tots els nivells, esquena cap a l'estiu i vius i ungles. Octubre, no el d'Eisenstein si no aquell altre que encesa el darrer trimestre de cada any, obre les portes a l'activitat. El cinema no n'és una excepció, ans al contrari. El festival de Sant Sebastià s'ha convertit en una fita. Allà ha estrenat Adolfo Aristarain la seva particular *Todo sobre mi madre* amb el títol precisament de *Roma*. L'americanitzada Penélope Cruz és *Italia*, un nivell geogràfic superior, en el seu retorn al cinema europeu de la mà de Castellini i les nou setmanes i mitja de Kim Bassinger, aquelles que suggerien imatges calentes a la penombra, han restat passades de moda i puritanes després de les nou cançons, *9 songs*, de Winterbottom que ens mostra escenes

de sexe explícit. Segons el seu director és el més natural, mostra sexe en viu si és una escena de sexe. Sort que no fa la mateixa interpretació quan una pel·lícula ha de mostrar un assassinat o un accident col·lectiu. Tal vegada hagi nascut un nou concepte interpretatiu. Parlant del festival basc, publicam un article d'Iñaki Revesado amb informació completa i detallada.

El Centre de Cultura cedeix el pas a la contemporaneïtat en un cicle ja tradicional d'oferir les millors pel·lícules de l'any anterior. El color, de forma inusual, ocuparà la pantalla a través de les projeccions de *La flor del mal*, el darrer Chabrol, *El color del paraíso* de l'iraniana Majid Majidi, *El americano impassible* de Philip Noyce, *Dogville* de Lars Von Trier, *Amén* el Costa Gavras 2002 i *Mystic River*, Clint Eastwood dirigint un cada dia més fet Sean Penn.

